

VERBROKEN WOORD

Beloften van het Zuiden – II

Verbroken woord

Roman

Christine Johnson

Vertaald door D. Beentjes

de Parel

Uitgeverij De Parel – Doornenburg

Verbroken woord is het tweede deel in de serie *Beloften van het Zuiden*. Eerder verscheen *Vervolgen droom*.

Nederlandse vertaling © Uitgeverij de Parel – Doornenburg, 2018
www.uitgeverijdeparel.nl

Oorspronkelijk verschenen in het Engels onder de titel *Honor Redeemed* bij Revell, een onderdeel van Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

Copyright © 2016 Christine Elizabeth Johnson
Auteursfoto cover: © E.A. Creative Photography, 2013

De Bijbelcitaten in deze uitgave zijn afkomstig uit de Herziene Statenvertaling.

Vertaling: D. Beentjes
Opmaak omslag: TMgraphics.nl
Opmaak binnenwerk: TMgraphics.nl
ISBN 9789492408242
ISBN e-book 9789492408266
NUR 342

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor recensies mogen korte bloemlezingen worden gebruikt.

All rights reserved. No part of this publication might be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publishers. The only exception is brief quotations in printed reviews.

*Voor mijn vrienden op de Keys,
die me op moeilijke dagen in het schrijfproces
met hun steun en bemoediging op de been houden.*

1

NANTUCKET ISLAND
20 APRIL 1852

‘**W**at ga je nu doen?’ De vraag werd gesteld door mevrouw Franklin, slechts enkele uren nadat Prosperity Anne Jones haar moeder op de begraafplaats van de kerk ter ruste had gelegd.

Ze zaten op stevige houten stoelen in het enige thuis dat Prosperity zich kon herinneren, terwijl burens en vrienden druk bezig waren met het klaarmaken van een maaltijd voor degenen die haar kwamen condoleren. Ze had geprobeerd te helpen, maar ze hadden haar uit de keuken gestuurd. Nu ze haar de mogelijkheid hadden ontnomen om iets nuttigs te doen, worstelde ze met allerlei tegenstrijdige gedachten en gevoelens die uiteindelijk allemaal te herleiden waren tot de vraag van mevrouw Franklin.

Wat zou ze gaan doen?

De vraag was nooit eerder aan de orde geweest. Prosperity had altijd geweten wat ze moest doen. Als kind had ze het huishouden voor haar ziekelijke moeder gedaan. In het jaar dat de brand de stad had verwoest en de zee het leven van haar vader had opgeëist, had ze verpleegkunde en het beheer van hun schaarse financiën aan haar takenlijst toegevoegd.

Bijna zes jaar later had haar moeder de laatste adem uitgeblazen,

waarmee ze een periode van overweldigende eenzaamheid had ingeluid. Prosperity's gehele familie was dood. Ze kon niet meer naar haar vader gaan om advies te vragen of uithuilen op haar moeders schouder. Het was alsof ze doelloos ronddobberde op een eindeloze oceaan.

Wat zou ze gaan doen?

Op een bepaald moment moest ze het zwarte katoenen rouwgewaad hebben aangetrokken. Op de een of andere manier was de uitvaart geregeld en had de begrafenis plaatsgevonden. Zelfs nu, nog maar enkele uren daarna, schoten er allerlei onsamenvangende gedachten door haar hoofd. Gedachten over het diepe graf in de koude aarde, over liederen die zo bekend waren dat ze zonder erbij na te denken over haar lippen kwamen, over rouwendenden die onbeheersbaar snikten, terwijl zij geen traan kon laten. Goedbedoelde woorden over Gods wil zweefden langs als het pluis van paardenbloemen in de wind.

Na een handjevol aarde op de eenvoudige grenen kist te hebben geworpen, was ze het liefst de duinen op geklommen om over zee naar de eindeloze horizon te staren, zoals ze had gedaan in de maanden nadat de walvisvaarder van haar vader was verdwenen. Maar in plaats daarvan was ze terug naar huis gegaan met de burens. Alleen de vraag van mevrouw Franklin was door de mist heen gedrongen.

Wat zou ze gaan doen?

Vóór het overlijden van haar moeder had Prosperity talloze uren over haar toekomst gedagdroomd.

David.

Ze bracht een hand naar het medaillon aan haar ketting. Dat had hij haar gegeven nadat ze ermee had ingestemd zijn vrouw te worden. Op een dag zou het kleine portretten bevatten van de kinderen die ze hoopten te krijgen. Nu zat er een lok van zijn zandblonde haar in. Dat was het enige aandenken aan hem dat ze had, want ruim twee jaar geleden had het leger hem naar het verre Key West uitgezonden en hij zou pas over zes jaar terugkomen. Wat zou ze tot die tijd doen?

‘Gaat het een beetje, lieverd?’ vroeg mevrouw Franklin.

Prosperity vouwde haar handen en knikte.

Eventuele andere vragen werden haar bespaard door mevrouw Newton, die twee jongens die mopperden dat ze moesten wachten tot het eten was opgediend de keuken uit joeg.

Mevrouw Franklin grinnikte. ‘Volgens mij heeft hij een koekje van de schaal gepikt. Zo was mijn Donnie vroeger ook.’

Haar stem vermengde zich met het geroezemoes van de zes vrouwen die zich in de kleine zitkamer hadden verzameld. Buiten op de veranda stonden de mannen, zogezegd om de kinderen in de tuin in de gaten te kunnen houden. Hun bulderende gelach overstemde het veelbetekenende gefluister en de medelijdende blikken van de vrouwen die op geleende stoelen van de burens zaten. Tante Florence zat op haar troon in de tegenoverliggende hoek en vertelde iedereen die het maar wilde horen dat ze al had geweten dat haar zus zou sterven en verbaasd was dat ze het zo lang had volgehouden in dit afschuwelijke, tochtige hok.

Toegegeven, de ruwhouten muren hadden geen enkele charme en hielden maar weinig warmte van de kachel binnen. Een bekraste tafel stond in het midden van de kamer, met daarop een vaas met narcissen, junibes en witte viooltjes die een van de dames had meegebracht. Er was niet veel anders dat de kamer opsierde, want Prosperity was gedwongen geweest elk voorwerp met enige waarde te verkopen in de jaren na de dood van haar vader. Er was niets opzigtigs of moois overgebleven. Zelfs de koude, grijze aprillucht weigerde een straaltje zonlicht door te laten.

‘Er is hier niets meer,’ fluisterde ze.

De vriendelijke mevrouw Franklin pakte haar handen, zoals een goede vriendin dat zou doen. ‘Je moet de kracht vinden om door te gaan. Dat zou je moeder hebben gewild.’

‘Dat weet ik.’

Maar dat was makkelijker gezegd dan gedaan. Zodra de condoleancegasten weg waren, zou ze alleen achterblijven met niets anders

dan herinneringen, een paar persoonlijke voorwerpen en Davids brieven. Die hadden haar troost geboden op de moeilijkste dagen. Hij had haar een gezamenlijk leven beloofd. En David Latham verbrak nooit een belofte.

‘Hij komt weer terug,’ verklaarde mevrouw Franklin met een resoluut knikje.

‘Hoe wist u dat ik aan meneer Latham dacht?’

Mevrouw Franklin zuchtte en staarde voor zich uit. ‘Vrouwen krijgen een sentimentele blik in hun ogen als ze denken aan de man van wie ze houden.’ Ze gaf een klopje op Prosperity’s hand. ‘Wees niet bang. Je hoeft alleen maar te schrijven en je luitenant zal uit dat niemandsland terugkomen.’

‘Key West.’ Al kon het net zo goed Tahiti zijn, want beide lagen ver buiten haar bereik. De overtocht per schip, zelfs in de derde klasse, kostte veel meer dan zij ooit zou kunnen betalen.

‘Waar het ook is, jouw jongeman zal het eerste schip terug naar huis nemen, zodra hij je brief ontvangt. Let op mijn woorden, hij zal geen moment aarzelen.’

Prosperity was daar minder zeker van. David had benadrukt dat zijn uitzending acht jaar zou duren. Zelfs nu herinnerde ze zich nog zijn bezorgde blik op de dag dat hij dat had gezegd. Ze had er alles aan willen doen om hem gerust te stellen en beloofd op hem te wachten. Toen had hij tot haar genoegen een zeldzame glimlach op zijn gezicht gekregen. Maar ze had er niet op gerekend dat deze dag zou komen.

‘Ik betwijfel of het leger hem verlof zal geven,’ mompelde Prosperity.

‘Onzin. Je moet hem schrijven. Hij zal heus wel een manier vinden om bij je terug te komen. Daarna kunnen jullie samen besluiten wat jullie gaan doen.’

Dat waren de mooie woorden van een vrouw die haar wilde troosten. Het leger zou David echt geen verlof geven omdat de moeder van zijn verloofde was overleden. Nee, ze moest haar eigen weg zien

te vinden. Ze kon niet in dit huis blijven. Dat was onvermijdelijk. Ze kon het zich niet veroorloven de huurachterstand te voldoen, laat staan de gehele huur voortaan in haar eentje op te brengen. Het spaarpotje van haar moeder was al lang geleden leeggeraakt. Er waren geen geheime bankrekeningen, helemaal geen rekeningen zelfs. John en Olivia Jones hadden deze wereld net zo armoedig verlaten als ze erin gekomen waren.

Mevrouw Franklin, een kleine en gezette vrouw met blozende wangen onder haar witkanten kapje, had blijkbaar nog enige tijd verder gepraat, maar slechts een opmerking trok Prosperity's aandacht. 'Je kunt natuurlijk bij ons blijven, als je familie je niet in huis kan nemen. Meneer Franklin zou elke ochtend genieten van je verrukkelijke krentencakejes.'

Prosperity dwong zichzelf te glimlachen, hoewel ze de bijbehorende emotie niet kon oproepen. Haar ouders waren dood en het leven op Nantucket Island glipte haar door de vingers.

'Dat is heel aardig van u,' zei ze, hoewel intrekken bij de Franklins uitgesloten was. Geen enkele Jones accepteerde liefdadigheid.

'Alleen totdat je jongeman voor je terugkomt, natuurlijk.'

Prosperity knikte, maar kon door de brok in haar keel geen woord uitbrengen. Er waren al twee jaren verstreken sinds David haar ten huwelijk had gevraagd. Elke ochtend en avond dacht ze terug aan zijn knappe gezicht. Zijn korenblauwe ogen en krullende, zandkleurige haar brachten een glimlach op haar gezicht. Hij had zo stijfjes geleden toen ze hem ontmoette. Ze had gelachen om zijn formele buiging en hij had gedaan alsof hij beledigd was, maar in de loop der tijd was ze zijn behoedzame houding gaan waarderen. Alles was altijd op zijn plaats. Elke mogelijkheid was overwogen.

Hij was een product van zijn veeleisende vader en strenge opvoeding. Hij was zo serieus dat ze soms gekke gezichten had getrokken om een lach op zijn gezicht te krijgen. O, hij had ertegen gevochten. Eerst ging een van zijn mondhoeken een klein stukje omhoog. Daarna begon hij expres te fronsen. Hij vocht tegen zijn emoties

totdat er uiteindelijk een schaterlach aan zijn mond ontsnapte. Pas dan kreeg hij lachrimpels om zijn ooghoeken en een geamuseerde blik in zijn ogen.

Kon ze dat maar weer terugzien. Kon ze zijn stem maar weer horen en de lucht voelen knetteren wanneer hij een kamer binnenkwam. Dan zou ze weten dat alles goed zou komen. Dan kon ze alles aan. Maar helaas, haar David was ver weg en ze had alleen haar herinneringen om zich mee te troosten.

In de loop der tijd was zijn gezicht vervaagd. Zat dat kleine sproetje nu rechts boven zijn mondhoek of aan de linkerkant? Liet de bril die hij gebruikte om mee te lezen rode afdrukken op zijn neusbrug achter? Was hij erin geslaagd de uitstekende haartjes aan de bovenkant van zijn wenkbrauw glad te strijken?

Ze sloot haar ogen en probeerde het zich voor de geest te halen.

De beelden uit haar herinnering vervaagden als een droom in het ochtendlicht.

‘Hij komt terug. Dat moet je geloven.’ De stem van mevrouw Franklin haalde Prosperity terug naar het pijnlijke heden.

Maar voordat hij terug was... De adem stakte in haar keel bij dat ontmoedigende vooruitzicht. Alleen. Straatarm. Dakloos.

‘Echt waar.’ Mevrouw Franklin klopte op haar hand om haar woorden kracht bij te zetten. ‘Het is een echte heer.’

Een man van zijn woord. Ja, dat was David. Hij vergat nooit om elke zondag te schrijven. De brieven kwamen misschien later of allemaal tegelijkertijd, zoals nu het geval was. Ze had al bijna een maand geen brief meer ontvangen, maar morgen zouden ze misschien komen. Tot dat moment koesterde ze elk geschreven woord en las ze zijn brieven steeds opnieuw, totdat zijn zinnen zich verweefden in de stof van haar dagen. Hij spaarde zo veel mogelijk. Hij zou met haar trouwen zodra hij genoeg had gespaard. Als het al eerder zo ver was, zou hij haar laten overkomen. Geen enkele vrouw op Nantucket of Key West kon wat schoonheid en intellect betrof aan haar tippen. Haar portret stond op het bureau in zijn slaapvertrek.

Hij was altijd oprecht en onwankelbaar. Daar kon ze zich aan vastklampen.

Naast haar stond mevrouw Franklin op, waardoor Prosperity opnieuw uit haar gedachten opschrok.

Tante Florence kwam met ruisende rokken aanlopen. 'Ik zou mijn nichtje willen spreken.'

Mevrouw Franklin condoleerde tante Florence en trok zich terug in de keuken.

Prosperity stond op. Ze was zich ervan bewust dat haar toekomst weleens zou kunnen afhangen van een goede relatie met haar laatste naaste bloedverwant, die de reis naar Nantucket Island vanuit Boston met haar echtgenoot had afgelegd. 'Gaat u alstublieft zitten.'

Ze had tante Florence nog maar een keer eerder ontmoet, toen Prosperity nog maar een kind was en haar tante een kort bezoek aan het eiland had gebracht. Wat was tante anders dan haar zus! Terwijl zonlicht en liefde het gezicht van haar moeder hadden doen stralen, was tantes gezicht bleek en waren haar lippen tot een dunne lijn samengeperst. Tante was mager en droeg een zijden rouwgewaad dat ruiste wanneer ze zich bewoog. Het verfijnde zwarte streep patroon benam Prosperity de adem. Een dergelijke jurk zou zij zelfs nooit aanraken, laat staan dragen.

Tante Florence trok haar neus op voor de stoel. 'Als ik de keuze krijg, blijf ik liever staan. Na die afschuwelijke reis kan ik niet nog zo'n harde bank verdragen.'

Prosperity slikte. 'Ik hoop dat uw slaapvertrek comfortabel was. Dumfrey Hotel is het beste van het eiland.'

'Het is nauwelijks bewoonbaar, maar beter dan dit.' Tante snoof, terwijl ze met een vertrokken gezicht Prosperity's huis rondkeek. 'Mijn zus heeft geen verstandige beslissing genomen. Ik vertrouw erop dat jij het beter zult doen. Livvy heeft me geschreven dat je bent verloofd met een ingenieur in het leger.' Ze keek Prosperity geen moment recht aan. 'Dat is in elk geval beter dan een walvisvaarder, al zou een echte heer met je zijn getrouwd en je hebben meegenomen.'

‘Hij is een echte heer.’

Tante leek niet eens te merken dat ze iets had gezegd. ‘Ik ben bang dat je oom en ik snel naar Boston moeten terugkeren. Harold kan niet lang van de bank wegblijven.’ Ze opende de sluiting van haar elegante zijden handtas en haalde er een kleine, ivoorkleurige envelop uit. ‘We willen je dit geven.’

Met trillende handen pakte Prosperity de dikke envelop aan. Wat kon er in vredesnaam in zitten? Misschien was het een condolancebriefje of een van de brieven van haar moeder aan haar zus.

‘Dank u,’ fluisterde ze hees.

‘Begrijp wel dat we je niet in huis kunnen nemen.’ De kille glimlach van tante Florence onthulde haar kaarsrechte, witte gebit. ‘Harry en zijn familie komen vaak op bezoek en Amelia woont natuurlijk nog steeds thuis. Met al die vrienden en familie gaat er geen week voorbij dat we niet alle bedden in het huis gebruiken.’

Prosperity wendde haar blik af. ‘Ik begrijp het.’ Haar laatste naastte bloedverwant liet haar in de steek.

Tante zwaaide met een hand naar de envelop. ‘Gebruik dit om een start in de wereld te maken. Livvy schreef dat je heel goed in staat bent om voor jezelf te zorgen, maar we wilden je hiermee helpen totdat je een baan als gouvernante of huishoudster hebt gevonden.’

Prosperity verstijfde. Ze was de dochter van een walvisvaarder. Haar verloofde was een ingenieur. Haar toekomst hing niet af van het feit of ze een baan als bediende vond. Mevrouw Franklin had gelijk. David zou haar helpen. En Prosperity zou tante en diens bediending de andere wang toekeren.

Ze slikte haar trots in en wist uiteindelijk uit te brengen: ‘Bedank oom Harold van me.’

‘Je kunt hem zelf bedanken. We moeten nu vertrekken om de boot naar de stad te kunnen halen. Je mag met me meelopen naar het rijtuig.’

Prosperity was niet teleurgesteld over het vroegtijdige vertrek van haar tante. Ze liep mee naar de deur, terwijl achter haar de vrou-

wen het eten op tafel zetten. Zodra Prosperity met haar tante op de veranda stond, haastten de mannen en kinderen zich naar binnen, waarna Prosperity alleen met haar oom en tante achterbleef.

Haar oom tikte tegen zijn hoed. ‘Juffrouw Jones.’

‘Oom Harold.’

‘Ik vrees dat we alweer moeten vertrekken.’

Ze knikte. ‘Niets aan te doen.’

‘Inderdaad.’

‘We komen te laat voor de boot,’ zei tante Florence.

Hij hielp zijn vrouw in het huurrijtuig. Voordat hij zelf instapte, richtte hij zich nog een laatste keer tot Prosperity.

‘Pas goed op jezelf.’ Hij keek Prosperity niet aan. ‘Dat geld zal je helpen om een nieuw begin te maken.’ Hij schraapte zijn keel, mompelde iets onverstaanbaars en nam toen plaats in het rijtuig. Met een laatste verontschuldigende blik deed hij de deur achter zich dicht.

Zodra het rijtuig uit het zicht was verdwenen, verbrak Prosperity het zegel op de envelop. Erin zat een aantal bankbiljetten. Ze kon ze nu niet tellen, midden op straat, maar het leek genoeg te zijn om haar rekeningen te vereffenen en kost en inwoning te kunnen betalen totdat David van haar omstandigheden op de hoogte was. Het zou weken of zelfs een maand duren voordat een brief arriveerde. En vervolgens net zo lang voordat zijn reactie kwam. Tegen die tijd...

Prosperity drukte de envelop tegen haar buik, overweldigd door de snelheid waarmee de wereld haar overspoelde.

Help me, Heere. Toon me Uw weg en het pad dat U wilt dat ik bewandel.

Het eenvoudige gebed kalmeerde haar.

‘Is ze weg?’ Mevrouw Franklin kwam bij haar in de tuin staan. ‘Opgeruimd staat netjes, als je het mij vraagt. Livvy verdiende beter van haar zus, maar het heeft geen nut je druk te maken over dingen waar je niets aan kunt veranderen. Kom, lieverd, laten we naar binnen gaan en een hapje eten.’ Ze pakte Prosperity’s arm. ‘Morgen is er

nog meer dan genoeg tijd om over je toekomst na te denken.’

Prosperity kwam niet in beweging, want het antwoord op haar gebed was haar plotseling volkomen duidelijk. Waarom zou ze wachten tot brieven het zuiden en vervolgens weer het noorden hadden bereikt?

‘Ik ga naar Key West.’

De mond van mevrouw Franklin viel open. ‘Dat kun je niet menen.’

‘Dat meen ik niet alleen, ik weet het zeker.’

‘Maar lieverd, je laat je door je emoties leiden. Dit is een groot verlies en je denkt niet helder na. Gun jezelf de tijd om te rouwen. Tegen de tijd dat je jongeman terugkomt, ben je weer volledig bij zinnen.’

‘Ik ben mijn verstand niet kwijt. Sterker nog, mijn hoofd is nog nooit helderder geweest.’

‘Natuurlijk wil je je verloofde zien, maar wees reëel. Zelfs als je je de reis kunt veroorloven, moet er iemand met je meereizen.’

Prosperity drukte de envelop nog steviger tegen zich aan. ‘Ik reis alleen.’

‘Alleen? Dat kan niet. Reizen op zee is oncomfortabel en onveilig. Ik spreek uit eigen ervaring, lieverd. Meneer Franklin en ik hebben in het verleden naar Charleston gereisd. Het is een reis die je met zorg moet plannen. Een vrouw alleen?’ Ze huiverde. ‘Dat is niet alleen schadelijk voor je reputatie, maar waarschijnlijk ook voor jezelf.’

‘Dat maakt niet uit. David wacht op me.’

‘Dat kun je niet menen.’ De stem van mevrouw Franklin klonk steeds harder en haar blik was ernstig. ‘Ik zal je ondoordachte beslissing aan verdriet toeschrijven, maar zelfs als je reputatie je niets kan schelen, moet je de onzekerheid van de zee in overweging nemen. Je vader was een doorgewinterde zeevaarder, maar toch is hij op zee om het leven gekomen. Het risico is te groot. Het is beter als je verloofde naar jou terugkomt.’

‘Dat kan hij niet. Hij zou zijn post nooit verlaten.’

‘Wacht dan op hem. Je mag bij ons komen wonen.’

Hoewel de zorgen van mevrouw Franklin Prosperity’s zelfvertrouwen wel enigszins ondermijnden, liet ze zich niet ompraten. Wanneer ze het tegen een leven in dienst of armoede afwoog, was het risico maar klein. Want als ze hierin slaagde, wachtte haar geliefde op haar.

Prosperity rechtte haar rug. ‘Ik ga naar Key West en u kunt me niet op andere gedachten brengen.’

KEY WEST

DIE AVOND

De hand van luitenant David Latham trilde. Een druppel inkt viel op het witte papier.

‘Niet weer.’ Zijn gemompelde frustratie weergalmde tussen de muren van het kleine, maar afdoende slaapvertrek.

Het vel papier was gevuld met doorgestreepte zinnen en inktvlekken. Zodra hij de juiste woorden had gevonden, zou hij opnieuw beginnen op een nieuw vel papier, maar na twee uur ploeteren had hij alleen nog maar de datum op papier weten te zetten en over een half uur zou zelfs die niet juist meer zijn.

Normaal gesproken handelde hij elke moeilijke situatie met kalme precisie af. Een ingenieur in het Amerikaanse leger moest logisch kunnen analyseren om elke terugslag de baas te kunnen zijn. Deze situatie was echter persoonlijk en pijnlijk onverwacht. Het zette een streep door zijn zorgvuldig geplande toekomst.

Het maakte deze brief verre van gewoon.

Hij zette de pen terug in de houder en strekte zijn vingers. Hoe moest hij beginnen? Elke brief vereiste een aanhef, maar geen enkele combinatie van woorden werkte. Zijn gebruikelijke aanhef sprak van een toewijding die het hart van zijn geliefde zou verwarmen.

Het zou wreed zijn om haar hart in de volgende paragraaf te breken. Aan de andere kant, een formele aanhef zou haar al in paniek brengen voordat hij de klap met een zorgvuldige beredenering had kunnen verzachten.

Nee, deze kwestie vereiste tact.

Hij lachte schamper.

‘Kwestie’ was een veel te vriendelijk woord. ‘Debacle’ was veel beter, vooral aangezien hij zich geen moment kon herinneren van zijn overgave aan de verleiding die tot deze pijnlijke beslissing had geleid. Blijkbaar had ze al op zijn ongeloof gerekend, want ze had getuigen meegenomen. Het resultaat viel niet te ontkennen. Hij was verantwoordelijk.

O, Prosperity, lieve Prosperity, wat heb ik je aangedaan?

Hij streek met een vinger over de zilverplaatfoto die hij onmiddellijk had besteld nadat ze zijn huwelijksaanzoek had geaccepteerd. Het stilstaande beeld kon de schittering in haar hazelnootbruine ogen met gouden spikkels niet bevatten. Het lange wachten zonder een spier te mogen verrekken, had geresulteerd in een te ernstige gezichtsuitdrukking. Ondanks haar gecompliceerde leven bracht Prosperity vreugde en licht op zijn donkerste dagen. Haar eenvoudige japon en kapje op deze foto vormden een reflectie van haar huidige staat van armoede. Hij was van plan geweest haar op een dag te verrassen met de mooie japonnen die ze verdiende.

Die hoop was nu vervlogen, door een nacht van beschamende losbandigheid.

Hij wreef over zijn bonzende slapen. Waarom kon hij het zich niet herinneren? Hij had geen enkele herinnering aan Aileen Carlyle, afgezien van wat speels geplaag toen ze de rum naar de tafel van hem en zijn soldatenvrienden had gebracht. De eerste glaasjes hadden tot meer en meer geleid, totdat hij de volgende ochtend met een barstende hoofdpijn in de soldatenbarakken wakker was geworden en geen idee meer had hoe hij daar was gekomen. Na een strenge berisping leek het incident verleden tijd te zijn, totdat juffrouw Car-

lyle hem vier weken geleden met het ijsingwekkende nieuws had benaderd.

Waarom had hij zich bij de deur van de kroeg niet afgewend? Waarom was hij daar eigenlijk naartoe gegaan? Hij dronk nooit sterkedrank, maar de mannen hadden erop gestaan en hij had zich geflatteerd gevoeld door hun aandacht. Door dat kameraadschap had hij zich in de verleiding laten brengen.

Maar waarom was de prijs daarvan zo verschrikkelijk hoog?

Hoe vaak had hij wel niet gebeden dat God deze last van hem af zou nemen. Hoe vaak had hij wel niet op zijn knieën gezeten, smeekend om een wonder dat hem vrij zou pleiten. Maar deze zonde kon niet ongedaan gemaakt worden.

De vrucht van zijn zonde groeide en het was zijn plicht om nu het juiste te doen. Dat betekende dat hij het verschrikkelijke nieuws aan zijn verloofde moest vertellen. Zoiets hoorde persoonlijk te worden gebracht, maar ze woonde bijna tweeduizend kilometer ten noorden van dit tropische eiland. Hij kon alleen maar per brief met haar communiceren. Het zou weken duren voordat zijn brief werd bezorgd, misschien zelfs een maand als het schip door het weer werd vertraagd. Tegen de tijd dat ze dit ontving...

Hij slaakte een zucht.

Dan zou het al achter de rug zijn.

Onomkeerbaar in de ogen van God.

Daarom moest hij deze pijnlijke brief schrijven en een brief begon met een aanhef. Hij haalde een nieuw vel papier uit zijn bureaulade.

Als ingenieur, belast met de constructie van het nieuwe fort dat werd vernoemd naar wijlen president Zachary Taylor, zou hij na de bruiloft worden overgeplaatst naar een groter vertrek dat geschikt was voor een gezin.

Dat was iets waar hij ooit naar had uitgekeken, maar waar hij nu als een berg tegen opzag. Hij had altijd een ceremonie op Nantucket Island voor ogen gehad. Waarbij zijn ouders en broers, neven en ooms getuigen zouden zijn van de vreugdevolle eenwording van verwante

geesten in hun familiekerk. Hij had beloofd te zullen trouwen, zodra zijn diensttijd op Key West erop zat. Hoewel ze daardoor jaren van elkaar gescheiden zouden zijn, zou zijn inkomen genoeg zijn voor een goede financiële basis om een gezin te kunnen stichten. Die redenering had op dat moment volkomen logisch geklonken en ze had vol vertrouwen naar hem opgekeken.

O, had hij al die redelijkheid maar laten varen en was hij maar direct met haar getrouwd.

Hij streek met zijn vingers door zijn verwarde haar. Er kon nu niets meer gedaan worden om iets aan de plannen te veranderen. Het lot – of liever gezegd: verachtelijk gedrag – bepaalde zijn toekomst. Hij zou veel eerder dan gedacht in het huwelijksbootje stappen en niet met de vrouw van wie hij hield.

Prosperity keek hem vriendelijk aan vanaf de zilverplaatfoto. Ondanks het verlies en de moeilijke omstandigheden waar ze mee te kampen had gehad, was de blik in haar ogen hoopvol. Het was de hoop die hij met zijn belofte had gezaaid.

Hij legde het beeld ondersteboven op zijn bureau. Hoe kon hij haar nog in de ogen kijken?

Ze vertrouwde hem en hij had haar vertrouwen beschaamd. Hij moest haar hart breken. Die lieve, zachtaardige Prosperity verdiende het allerbeste na alles wat ze had meegemaakt, niet nog een verlies.

Omdat hij het niet kon verdragen haar nog langer te zien, zette hij de foto weer rechtop. Hij streek met een vinger over de ronding van haar wangen en het kuiltje in haar kin. Als hij zijn ogen sloot, hoorde hij haar stem, die verbazingwekkend laag was voor zo'n kleine vrouw. Hij voelde nog steeds haar zachte haar, waarvan hij een lok in zijn hutkoffer had. Hij rook nog steeds de frisse zeelucht die ze met zich meedroeg, alsof ze net de duinen op was geklommen om naar de vergane boot van haar vader te kijken.

'Je verdient beter dan dit,' fluisterde hij.

De krekel die hij nog niet uit zijn kamer had kunnen verjagen, antwoordde met een schrille, spottende kreet.

Hij zou de zilverplaatfoto moeten vernietigen. Dat deel van zijn leven was voorbij. Maar hij kon het niet verdragen deze laatste band met haar te verbreken, dus maakte hij de lijst open en haalde hij de zilveren plaat eruit. Hij stopte het beeld tussen de pagina's van zijn bijbel. Toen deed hij het boek weer dicht en stopte het in de onderste bureaulade, onder zijn ingenieurshandboeken en de militaire voorschriften waar hij zich aan diende te houden. Morgenochtend zou hij ze allemaal mee naar zijn kantoor nemen.

De tijd van berouw was voorbij. Een man moest zijn verantwoordelijkheden dragen, ook al kostte dat nog zo veel moeite.

Hij pakte de pen weer op, nu met stabielere hand.

Liefste Prosperity, schreef hij, zonder het gewoonlijke 'mijn' ervoor. Ze was voor hem nog steeds de liefste, maar hij kon haar liefde niet langer opeisen.

Ik kan je niet om vergeving vragen, want dat verdien ik niet. Hoewel ik in de verleiding kom de klap te verzachten, weet ik dat jij met je oprechte, praktische aard niet zou willen dat ik datgene wat ik je moet vertellen, probeer te versluieren met valse opgewektheid. Daarom zal ik rechtdoorzee zijn en erop vertrouwen dat de afgelopen twee jaar van onze scheiding genoeg invloed op jouw liefde heeft gehad dat dit nieuws je niet al te veel verdriet zal bezorgen. Ik ben bang dat ik onze verlovings moet verbreken.

Hij begon weer te trillen en zo hevig dat hij de pen moest neerleggen. Hij sprong op en beende naar een van de ramen. Hij nam zijn bril van zijn neus en staarde naar buiten. In de verte zag hij op de schepen die voor anker lagen her en der lantaarns branden. Dichterbij scheen er licht achter de ramen van de hut van de commandant en bij de uitgang van de soldatenbarakken. Binnen afzienbare tijd zouden die gedoofd worden, waarna alleen nog de maan en de sterren het garnizoen zouden verlichten.

Maar geen enkele hoeveelheid licht kon de duisternis in Davids

ziel nog verdrijven. Een dergelijke roetzwarte duisternis kon nooit meer worden schoongeboend. Ze was beter af zonder hem, maar hij was verloren zonder haar.

Opnieuw welde er een gevoel van wanhoop in hem op. Opnieuw probeerde hij het te verdringen. Zijn eergevoel schreef slechts een mogelijkheid voor. Hij zou levens kapot maken, ongeacht welk pad hij koos, maar slechts een beschermde de onschuldige in deze kwestie.

Hij ging weer aan zijn bureau zitten en pakte de pen op. Hij kon geen uiting geven aan wat hij in zijn hart wist, dat hij nog steeds van haar hield, dat hij tot aan zijn sterfbed van haar zou blijven houden. Dat zou wreed zijn. Nee, deze brief moest hun band abrupt verbreken en geen sprankje hoop achterlaten. Alleen dan kon de wond helen. Alleen dan kon zijn geliefde de toekomst die ze samen hadden gepland, loslaten en haar blik op een ander richten.

Hij doopte de kroon van de pen in de inkt en bracht hem naar het papier. De woorden kwamen niet gemakkelijk, maar hij schreef het zo goed als hij kon: *Ik ga morgen trouwen.*